Jurgen & Katja

God dienen op Madagaskar

Nieuwsbrief november 2026

Lieve vrienden,

De laatste nieuwsbrief schreven we in september, vlak voordat we weer terug zouden reizen naar Madagaskar.

Inmiddels zijn we weer volop geland in het leven op Madagaskar. Het was weer even zoeken naar het juiste evenwicht tussen werk, gezin en de dagelijkse gang van zaken. Madagaskar staat bekend als tany moramora: het land waar alles rustig aan gaat. Op het moment van schrijven zit ik, Jurgen, onder een palmendak, met een kokosmelk in mijn hand, naar de Indische Oceaan te kijken. Daar kom ik straks nog even op terug.

De oudste twee kinderen

Onze oudste dochter verbleef in de zomervakantie bij ons in Oudewater. Supergezellig om weer allemaal samen te zijn! U begrijpt dat het wel weer even moeilijk was om opnieuw afscheid te nemen. Ook onze tweede is niet met ons teruggegaan naar Madagaskar. Vlak voor ons vertrek ging hij naar vrienden in Kansas, VS. Daar is hij een maand geweest en heeft hij geholpen op de boerderij. Inmiddels is hij weer terug in Nederland en woont hij een paar weken bij zijn zus. Het is de bedoeling dat hij op 24 november nog voor een periode naar Madagaskar komt, voordat ook hij in Nederland gaat studeren.

Andere rollen

Het is gek om de kinderen te zien vertrekken. Veel zendelingen keren terug naar hun thuisland zodra hun oudste kind gaat studeren. Wij hebben echter altijd gezegd dat we willen blijven doen waartoe de Heer ons roept. Gelukkig staan onze kinderen daar ook zo in.

Wat we wel zien gebeuren, is dat er een 'verjonging' gaande is in de zendingsgemeenschap. De oude rotten in het vak vertrekken één voor één en betrekkelijk jonge gezinnen komen daarvoor in de plaats. Dat maakt het voor onze kinderen lastig om aansluiting te vinden bij andere kinderen uit de zendingsgemeenschap. Inmiddels zien we dat onze tweede dochter en tweede zoon de rol van kinderwerkers op zich hebben genomen. Eerst maakten ze zelf deel uit van de kinder- en tienerclub, nu geven ze daar leiding aan.

Ook voor ons zien we veranderingen. Waar we voorheen vaak even feedback wilden van meer ervaren zendelingen, merken we nu dat anderen ons om advies vragen. Ook zien we dat jongere gezinnen regelmatig bij ons aankloppen voor advies of gewoon een beetje bemoediging nodig hebben. Heel gek om zomaar tot de 'senioren' te behoren, haha!

Unit Leader

Eén van mijn rollen is die van Unit Leader. Binnen AIM werken we met aangestelde leiders per regio. Bij ons op Madagaskar is dat Manoa Ratovana. Manoa en zijn vrouw hebben zich de afgelopen jaren een slag in de rondte gewerkt en zijn hard toe aan een periode van verlof. Ze hopen vier maanden rust te kunnen nemen.

Ik zag de bui al hangen... En jawel, Manoa belde me op. Hij is Malagasy, dus er werd eerst over koetjes en kalfjes gepraat — want zo hoort dat hier — maar daarna kwam hij met het verzoek of ik zijn werk de komende maanden wil overnemen.

Dat heb ik al eens eerder voor een paar weken gedaan. Dat was in een periode waarin er een cycloon over Madagaskar trok. Daardoor was ik, naast interim-Unit Leader, ineens ook crisismanager. Ach, het houdt me van de straat, zullen we maar zeggen.

Antsirabe, Ranomafana, Maroamboka, Vangaindrano en terug

Uiteraard ontstond al snel weer het plan om naar ons dorp, Maroamboka, te gaan. We hadden al lange tijd niets van onze vertaler, Menja, gehoord en waren dus toch wel nieuwsgierig of hij inmiddels weer wat nieuwe hoofdstukken van Genesis klaar zou hebben.

Normaal gesproken ga ik er alleen naartoe, samen met één of twee van de kinderen. Dit keer ging het anders. Onze vrienden Wouter en Sanne van Holst wonen met hun drie kinderen in Vangaindrano. Dat ligt zo'n acht uur rijden ten zuiden van ons dorp.

Copyright © 2026 jurgenenkatja.nl. All rights reserved.

afmelden@jurgenenkatja.nl

De familie heeft de afgelopen periode heel wat te verduren gehad en ze vroegen of we het zouden zien zitten om een paar weken bij hen te komen. Hoe lief we ze ook hebben... Het idee van drie dagen in de auto sprak ons niet zo aan.

Maar we begrepen ook wel dat het voor hen heel fijn zou zijn om gewoon eens wat mensen op bezoek te hebben die weten hoe het leven hier in elkaar steekt. Dus na wat gepuzzel waren we eruit.

Op de heenweg zouden we stoppen in Antsirabe, waar onze Amerikaanse vrienden Russel en Kathy Thomas wonen. Die hadden we al heel lang niet gezien en ze waren meteen enthousiast. We zijn daar een paar nachten gebleven. Dat gaf mij gelijk de gelegenheid om hun werk te zien.

Ze leiden Malagasy christenen op tot zendelingen in een cursus van acht weken. Ze ontvangen jonge christenen uit het hele land, bij voorkeur van het platteland. Het gaat om jonge mensen die er geen enkel probleem mee hebben om in afgelegen gebieden te wonen. Dat is een groot voordeel, want juist in het binnenland is er weinig tot geen toegang tot het evangelie.

Supermooi om te zien! U begrijpt dat ik hier mooie kansen zie voor eventuele studenten uit ons eigen gebied of zelfs daarbuiten. Waarom zelf alle moeite doen als je broeder en zuster al zoiets moois op poten hebben gezet?

Na een bezoek aan de familie Thomas reisden we door naar Ranomafana om boodschappen te doen voor ons verblijf in het dorp. Halverwege die rit van acht uur ontdekten we dat de auto geen zin meer had om met een beetje behoorlijke snelheid de bergen op te rijden. Het was alsof hij niet genoeg brandstof kreeg.

We hebben toen één van de brandstoffilters uit het systeem gehaald om te kijken of dat verschil zou maken. Het filter kon immers verstopt zijn. Dat mocht niet baten. In Ranomafana belde ik even met de monteur van de garage in Tana. Die wist een goede monteur in Ranomafana. Volgens hem moest het aan de brandstofpomp liggen. En warempel! Ze haalden het ding eruit, maakten het schoon en zetten het weer terug. Dat scheelde een hoop kracht tijdens het rijden. Vooralsnog denk ik dat ook de zuigerveren aan vervanging toe zijn, maar dat bekijken we in Tana nog wel even.

Door naar Maroamboka! Nadat het huis schoon was, konden we even ontspannen. De kinderen gingen heerlijk wandelen en ik bracht een bezoek aan Menja. Gelukkig had hij weer een paar hoofdstukken van Genesis klaar. Hij zei dat het er niet zo veel waren, omdat ik al zo lang niet was geweest. En dat is inderdaad ook wel een beetje hoe het gaat. Vaak hebben mensen hier bij langere projecten even een stok achter de deur nodig. Het leven zit hier zo vol met allerlei uitdagingen dat de wat minder dringende zaken al snel naar de achtergrond verdwijnen.

In Maroamboka heb ik gelijk alle waterleidingen rondom het huis vervangen. Ik had het materiaal al in huis. De hele dag lekker bezig geweest: modder tussen de tenen, blaren op de handen en het zonnetje in mijn nek. Net als vroeger! Maar wat anders is dan vroeger, is dat ik het niet meer zo gewend ben. De volgende dag lag ik dan ook de hele dag op mijn mat, met hoofdpijn en algehele malaise. Kortom: een zonnesteek. Blèh!

Na een paar dagen zijn we doorgereisd naar Vangaindrano om daar een paar weekjes door te brengen met de familie Van Holst. Dat zijn goede weken geweest, waarin we veel met elkaar mochten delen. Het is mooi om hen mee te maken op hun eigen project. Ik was er al eerder geweest, maar als je wat langer blijft, krijg je toch een beter beeld.

Kokosmelk en de Indische Oceaan

Nu komen we aan bij de kokosmelk in mijn hand, terwijl ik naar de Indische Oceaan kijk.

Om nog een keertje bij Menja op bezoek te gaan, hadden we het plan opgevat om op de terugweg naar Tana dezelfde route te nemen als op de heenweg, maar dan in omgekeerde volgorde.

Een paar dagen voor ons vertrek uit Vangaindrano kreeg onze dochter malaria. We hebben haar gelijk medicijnen gegeven en twijfelden nog even of we wel zouden vertrekken. De medicijnen leken te werken en ze voelde zich al wat beter. We besloten daarom toch te gaan.

Aanvankelijk ging het goed, totdat ze ook nog eens wagenziek werd. Wagenziekte en zwakte door malaria zijn geen goede combinatie.

Copyright © 2026 jurgenenkatja.nl. All rights reserved.

Daarbovenop brak halverwege één van de schokbrekers doormidden. Snel rijden was er dus niet meer bij. We hebben de schokbreker in een dorp laten verwijderen en gokten erop dat we een nieuwe konden krijgen in Manakara, de grote stad in de buurt van Maroamboka.

Vroeger moesten zulke onderdelen apart besteld worden en moest je een dag of twee wachten. Gelukkig is dat veranderd. In de eerste onderdelenwinkel werd ik doorverwezen naar een specialist. Daar kwamen we in een winkel vol onderdelen terecht! Hoera voor de vooruitgang. Twee uur later was de schokbreker vervangen en konden we weer verder rijden.

Het was inmiddels laat in de middag, dus vonden we het, ook met het oog op onze patiënt, beter om in Manakara te blijven. Hier kennen we de weg en de mensen spreken ons dialect. Na even zoeken kwamen we op een wat afgelegen plekje een soort bungalowparkje tegen. Er waren twee bungalows vrij en daar konden we zo in.

Normaal gesproken eten toeristen in het bijbehorende restaurantje, maar wij hadden zelf groenten en rijst meegenomen. De gastvrouw gaf ons een kookstelletje op houtskool, zodat we zelf onze maaltijden konden bereiden. De mensen kijken hun ogen uit. Witte mensen die praten zoals zij en zelfs koken zoals zij dat doen!

Ondertussen ligt onze dochter nog steeds op bed. We hadden gehoopt dat de medicijnen tegen de malaria goed zouden aanslaan. Jammer genoeg was dat niet het geval en hebben we haar nu een tweede kuur met een ander medicijn gegeven. Dat tweede medicijn moet gedurende drie dagen, twee keer per dag, worden ingenomen.

Ondanks dat we hier goed zitten, is het voor haar natuurlijk helemaal niet fijn. Ze is moe, heeft hoofd- en spierpijn en slaapt veel. Vanmorgen heeft ze gelukkig alweer wat gegeten, maar we hopen en bidden dat het morgen beter met haar gaat. *[EDIT] Het is nu de volgende morgen en de medicijnen lijken nu goed aan te slaan, prijs God!*

Op dit soort momenten zit je toch het liefst in je eigen huis. We zullen moeten bekijken hoe het de komende dagen gaat. Een tweede rit naar Maroamboka zit er voorlopig niet meer in, maar dat geeft niet. We gaan zaterdag kijken of we verder kunnen reizen.

Bedankt voor jullie steun en gebeden!

Deze nieuwsbrief is dus vanaf een vreemde plek en in een bijzondere situatie geschreven. Maar ook vanaf deze locatie willen we jullie hartelijk bedanken voor alle steun en gebeden.

Ik denk dat wel duidelijk is dat het geen overbodige luxe is om ons, en het zendingswerk in het algemeen, in gebed op te dragen aan de Heer. Hij ziet alles en Hij is bij ons. We weten ook dat Hij de Geneesheer is.

Nog even een korte uitleg

Het is u misschien opgevallen dat we de namen van de kinderen niet meer noemen. Dat is op hun eigen verzoek. Ze worden ouder en willen bewust omgaan met het openbaar maken van hun namen. Met name vanwege sociale media zijn ze daar heel voorzichtig mee. Uiteraard willen we daar gehoor aan geven.

Tot slot

Als we terugkijken op alles wat we hier mogen ondernemen, wordt één ding heel duidelijk: God is trouw. In alles! We kunnen plannen maken, maar het is de Heer die het werk leidt.

En we zijn dankbaar dat we dit samen met jullie mogen doen — met jullie gebed, betrokkenheid, ondersteuning en bemoedigingen.

Laten we samen blijven vertrouwen op Hem. Want God is goed — altijd. En altijd — God is goed.

Dank jullie wel.

Katja, Jurgen en de kinderen Hofmann

Copyright © 2026 jurgenenkatja.nl. All rights reserved.

Jurgen & Katja

God dienen op Madagaskar

Volg ons

https://www.jurgenenkatja.nl/
https://eu.aimint.org/
https://gab.com/jurgenenkatja
facebook.com/jurgenenkatja
Vaovao Mahafaly Antanala
youtube.com/user/jurgenenkatja
https://odysee.com/@jurgenenkatja

Contact

Jurgen & Katja Hofmann
en de kinderen
Postadres:
BP714, Antananarivo 101
Madagaskar
contact@jurgenenkatja.nl
Contact persoon Nederland:
David Pavlotzky
Tel: +31 (0)6-54203683

Ga naar onze website voor andere manieren van contact.

Geven?

https://www.jurgenenkatja.nl/geven/
Of zelf:
IBAN: NL91 RABO 0155 6577 12
T.a.v.:
'AIM International' te Wageningen

O.v.v. :
Project Zendingswerk Madagaskar
Of voor de auto:
Project Zendingswerk Madagaskar – auto*
Uw giften zijn fiscaal aftrekbaar
finance.nl@aimint.org
Tel.: 0317-712467

**Het geld in het autofonds gebruiken we tevens voor onderhoud van de motor, maar afgezien van nieuwe banden verwachten we geen grote kosten.*

Gebeds/dankpunten:

Dankbaar zijn we, omdat:

1) we een grote en machtige God dienen;
2) de lokale christenen in en rond Maroamboka zelfstandig dingen organiseren;
3) we de gelegenheid hebben gehad om andere zendelingen te bemoedigen;
4) onze zoon een goede tijd in Kansas heeft gehad.

Bidt voor/dat

5) onze financiële stand weer op peil komt;
6) het vertaalwerk en verspreiding;
7) we gevrijwaard blijven van ziek en zeer;
8) de gezondheid van ons en onze kinderen;
9) de auto goed blijft werken tijdens onze reizen.

Waar dienen we?

Locatie Openstreet Maps:
Maroamboka, Madagaskar-21.595 06/47.87529

Locatie Google Maps:
Maroamboka, Madagaskar-21.595 055,47.875621

Disclaimer

We zijn heel dankbaar voor uw interesse in ons werk onder de Antanala mensen op Madagaskar. We waarderen de betrokkenheid en ondersteuning van de mensen die God om ons heen heeft gezet. Dit werk is veel groter dan ons gezin en we zouden het niet alleen kunnen doen.
U hebt zich ofwel opgegeven voor deze nieuwsbrief of u hebt een belangrijke rol gespeeld in onze levens waardoor we dachten dat u graag op de hoogte zou willen blijven wat betreft onze 'reis'. Als u de nieuwsbrief niet langer wilt ontvangen kunt u zich afmelden via de link hieronder:
afmelden@jurgenenkatja.nl

Copyright © 2026 jurgenenkatja.nl. All rights reserved.